



PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru modificarea și completarea Legii nr. 156/2000
privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 1 se introduc două noi articole, articolele 1¹ și 1², cu următorul cuprins:

„Art. 1¹. – (1) Prezenta lege reglementează condițiile de funcționare, precum și procedura de înregistrare a persoanelor juridice care își desfășoară activitatea pe teritoriul României ca agenți de plasare a forței de muncă în străinătate.

(2) Serviciile specializate de plasare a forței de muncă realizate pe teritoriul României de către un agent de plasare a forței de muncă în străinătate constau în informarea, consilierea și medierea cetățenilor români în vederea angajării acestora în străinătate.

(3) Serviciile prevăzute la alin. (2) sunt furnizate de către agenții de plasare a forței de muncă înființați pe teritoriul României sau de către alți furnizori de servicii de plasare a forței de muncă stabiliți pe

teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, altul decât România, sau al Spațiului Economic European, înregistrați în condițiile prevăzute de prezenta lege ori, după caz, supuși procedurii de notificare.

Art. 1². – În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *plasare a forței de muncă* – activitate prin care se realizează următoarele:

1. identificarea locurilor de muncă oferite de angajatori, persoane juridice sau persoane fizice din străinătate;

2. constituirea unei bănci de date privind solicitanții de locuri de muncă și ofertele de locuri de muncă în străinătate;

3. publicarea locurilor de muncă și a condițiilor de ocupare a acestora;

4. preselecția sau, după caz, selecția candidaților, corespunzător cerințelor locurilor de muncă oferite și în concordanță cu pregătirea, aptitudinile și interesele acestora, testarea aptitudinilor, întocmirea și gestionarea dosarului de personal și a documentației necesare;

5. întreprinderea demersurilor pentru angajarea persoanelor selectate pe locurile de muncă oferite;

6. punerea în legătură cu angajatori străini a persoanelor care au domiciliul în România și care se află în căutarea unui loc de muncă, în vederea stabilirii unui raport de muncă;

b) *agent de plasare a forței de muncă* – persoana juridică constituită în temeiul Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv filialele societăților comerciale străine, înființate în România potrivit art. 42 și 44 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care are ca activitate principală «Activități ale agențiilor de plasare a forței de muncă» cod CAEN – 7810, denumită în continuare *agent de plasare*;

c) *mediere* – activitatea prin care se realizează punerea în legătură a angajatorului străin cu persoana care are domiciliul în România și se află în căutarea unui loc de muncă, în vederea stabilirii unui raport de muncă, finalizată prin încheierea unui contract individual de muncă;

d) *interpunere* – intervenția unui terț ca mijlocitor între agentul de plasare și angajatorul străin sau persoana mediată, în vederea facilitării activității de mediere;

e) *furnizor de servicii de plasare a forței de muncă* – persoana juridică stabilită pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, altul decât România, sau al Spațiului Economic European, care are dreptul legal de a presta servicii de plasare a forței de muncă în baza legislației statului de stabilire, fiind supus, după caz, unei proceduri de acreditare, autorizare ori înregistrare pentru prestarea de astfel de servicii;

f) *alte categorii de intermediari* – orice altă persoană fizică sau juridică;

g) *persoana mediată* – persoana aflată în căutarea unui loc de muncă, cu domiciliul în România și care beneficiază, în vederea angajării, de activitatea de mediere conform prevederilor prezentei legi.”

2. Articolul 2 se abrogă.

3. La articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) La negocierea acordurilor, înțelegerilor, tratatelor sau convențiilor prevăzute la alin. (1), partea română va urmări respectarea principiului egalității de tratament și a reglementărilor aplicabile în ceea ce privește nivelul salariului minim, durata timpului de lucru și de odihnă, condiții generale de muncă, sănătate și securitate în muncă, asigurarea pentru accidente de muncă sau boli profesionale.”

4. La articolul 3, alineatul (3) se abrogă.

5. La articolul 4, literele a) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) respectarea, pe durata angajării, a drepturilor prevăzute de legislația statului de primire, de acordurile, înțelegerile și convențiile bilaterale și multilaterale la care România și statul de primire sunt parte, precum și a clauzelor contractului individual de muncă;

.....
c) soluționarea eventualelor litigii, având ca obiect respectarea drepturilor cetățenilor români, potrivit legislației statului de primire.”

6. Titlul capitolului II se modifică și va avea următorul cuprins:

**„CAPITOLUL II
Activitatea agenților de plasare a forței de muncă în străinătate”**

7. Articolul 5 se abrogă.

8. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. – (1) Agenții de plasare desfășoară activități de mediere a cetățenilor români, cu domiciliul în România, care solicită să lucreze pe baza ofertelor ferme de locuri de muncă transmise din străinătate de către persoane juridice sau fizice, în calitate de angajatori.

(2) Interpunerea altor categorii de intermediari între agentul de plasare, persoana mediată și angajatorul străin este interzisă.”

9. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. – (1) Agenții de plasare desfășoară pe teritoriul României activitatea de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate dacă îndeplinesc, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) s-au înregistrat la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi;

b) au încheiat cu persoane juridice sau fizice, stabilite într-un alt stat decât România, care au calitate de angajator conform legislației statului respectiv, contracte care conțin oferte ferme de locuri de muncă;

c) dispun de spațiul și dotările necesare pentru buna desfășurare a activității;

d) au încadrat în muncă personal calificat în domeniul resurselor umane care face dovada experienței în recrutare de personal;

e) nu au fost condamnați definitiv pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, prevăzută de Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, incompatibilă cu activitatea pe care urmează să o desfășoare;

f) nu se află în faliment;

g) nu se află în dizolvare.

(2) Furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă pot desfășura activitatea de plasare pe teritoriul României dacă au notificat

inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială urmează să desfășoare activitățile specifice în condițiile art. 8² alin. (1) – (3).

(3) După înregistrarea la inspectoratul teritorial de muncă conform alin. (1) lit. a), agenții de plasare au obligația de a organiza o bază de date care să conțină:

a) ofertele ferme de locuri de muncă din străinătate, cu toate specificațiile acestora, atât în limba statului de destinație sau într-o altă limbă de circulație internațională, cât și în limba română;

b) informații referitoare la condițiile de ocupare a locurilor de muncă;

c) datele de identificare ale solicitanților locurilor de muncă, precum și datele referitoare la calificările și aptitudinile acestora.

(4) Pentru medierea cetățenilor români în vederea angajării în străinătate, agenții de plasare încheie cu solicitanții locurilor de muncă contracte de mediere în formă scrisă, al căror conținut este stabilit prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Agenții de plasare efectuează în mod gratuit activități de mediere a cetățenilor români în vederea angajării în străinătate, fără perceperea de la aceștia de comisioane, tarife sau taxe.”

10. După articolul 8 se introduc două noi articole, articolele 8¹ și 8², cu următorul cuprins:

„Art. 8¹. – (1) În vederea înregistrării la inspectoratele teritoriale de muncă, agenții de plasare trebuie să prezinte următoarele documente:

a) certificatul constatator emis de Oficiul Național al Registrului Comerțului, din care să rezulte că au ca activitate principală *«Activități ale agențiilor de plasare a forței de muncă»* cod CAEN – 7810;

b) dovada înregistrării la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal ca operator de date cu caracter personal, în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;

c) alte documente, stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) Agenții de plasare care se supun procedurii de înregistrare, potrivit prezentei legi, au obligația de a notifica înființarea de filiale, sucursale ori alte sedii secundare, anterior începerii prestării de activități în cadrul acestora, atât inspectoratului teritorial de muncă unde sunt înregistrați, cât și inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială funcționează respectivele sedii secundare, în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii, de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, a documentului prin care se atestă înființarea acestora.

Art. 8². – (1) În vederea prestării, cu caracter permanent în România, a serviciilor prevăzute la art. 1¹ alin. (2), furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă au obligația de a notifica inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială au stabilit un sediu permanent în România, potrivit legii, anterior începerii prestării acestor servicii, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(2) În vederea prestării transfrontaliere, cu caracter temporar sau ocazional în România, a serviciilor prevăzute la art. 1¹ alin. (2), furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă au obligația de a notifica inspectoratele teritoriale de muncă în a căror rază teritorială intenționează să își desfășoare activitatea pe teritoriul României, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Furnizorii de servicii de plasare a forței de muncă prevăzuți la alin. (1) au obligația de a notifica înființarea pe teritoriul României de filiale, sucursale ori alte sedii secundare, ale căror activități intră în sfera de aplicare a prezentei legi, inspectoratelor teritoriale de muncă în a căror rază teritorială funcționează respectivele filiale, sucursale ori sedii, anterior începerii prestării activității în cadrul acestora, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.”

11. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. – (1) Ofertele ferme din contractele prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) datele de identificare ale angajatorului străin;
- b) durata ofertei ferme;
- c) numărul locurilor de muncă din străinătate conținute de ofertele ferme;

- d) funcția, meseria sau ocupația;
- e) durata angajării, condițiile de angajare, de încetare a angajării sau de reangajare;
- f) durata timpului de muncă și de repaus;
- g) tariful orar și/sau salariul lunar, moneda în care se efectuează plata, modalitățile de plată și datele de plată a salariului;
- h) sporuri, ore suplimentare și alte drepturi salariale;
- i) cazurile în care pot fi urmărite drepturile salariale;
- j) durata, modul de acordare și drepturile bănești aferente concediului de odihnă;
- k) condițiile de muncă și de climă, măsurile de sănătate și securitate în muncă;
- l) asigurarea medicală și de viață a angajaților români, în aceleași condiții cu cetățenii din țara de destinație;
- m) acordarea de despăgubiri în caz de boli profesionale, accidente de muncă sau deces;
- n) condițiile de cazare sau, după caz, de închiriere a unei locuințe și de asigurare a hranei;
- o) condițiile de transport și de repatriere a salariaților români, inclusiv în caz de boli profesionale, accidente de muncă sau deces;
- p) obiceiurile locului și orice alte aspecte specifice de natură a pune în pericol viața, libertatea sau siguranța salariaților români;
- q) taxele, impozitele și contribuțiile care grevează asupra veniturilor angajaților cetățeni români, asigurându-se, după caz, evitarea dublei impuneri sau a dublei percepții de contribuții de asigurări sociale;
- r) datele de contact ale ambasadelor/misiunilor diplomatice ale României în statul de destinație.

(2) Agenții de plasare au obligația de a asigura includerea elementelor prevăzute la alin. (1) lit. a), d) – r) în contractul de mediere și în contractul individual de muncă sau, după caz, în documentul echivalent acestuia pentru statele prevăzute la art. 10 alin. (2), încheiat între angajatorul străin și salariatul cetățean român, cu respectarea legislației statului pe teritoriul căruia urmează să fie angajat.”

12. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. – (1) Pentru statele în care contractele individuale de muncă se încheie, potrivit legislației aplicabile în statul respectiv, în formă scrisă, agenții de plasare au obligația de a asigura încheierea

acestora de către părți atât în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul, cât și în limba română, înainte de plecarea salariatului din România.

(2) Pentru statele în care forma de angajare nu se realizează prin încheierea unui contract de muncă, agenții de plasare au obligația de a asigura comunicarea, către salariatul cetățean român, înainte de plecarea acestuia din România, a documentului echivalent contractului de muncă potrivit legislației statului de destinație, atât în limba română cât și în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul.

(3) Agenții de plasare vor păstra la sediul social sau, după caz, la sediile secundare, câte o copie, în limba română și în limba statului în care se află stabilit sau își desfășoară activitatea angajatorul, a contractului individual de muncă, semnat de părți conform alin. (1) sau după caz, un exemplar al documentului prevăzut la alin. (2), pe care au obligația de a le pune la dispoziția inspectorilor de muncă, cu ocazia controlului.”

13. După articolul 10 se introduce un nou articol, articolul 10¹, cu următorul cuprins:

„Art. 10¹. – (1) Agenții de plasare au obligația de a transmite, trimestrial, inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea, până la sfârșitul lunii următoare trimestrului încheiat, situația privind contractele de mediere încheiate și persoanele angajate în străinătate, conform modelului stabilit prin normele de aplicare a prezentei legi.

(2) Inspecția Muncii centralizează situațiile prevăzute la alin. (1) și le pune la dispoziția Ministerului Afacerilor Externe în vederea facilitării acordării de asistență și protecție consulară în beneficiul persoanelor mediate și angajate în străinătate.

(3) Situațiile prevăzute la alin. (1) sunt administrate cu respectarea regimului juridic specific datelor cu caracter personal.

(4) Inspecția Muncii pune la dispoziția Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, la cerere, situația privind persoanele mediate și angajate în străinătate.”

14. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. – Cetățenii români care lucrează în străinătate și sunt încadrați pe locurile de muncă prevăzute în contractele care conțin oferte ferme de locuri de muncă, reglementate la art. 8 alin. (1) lit. b), beneficiază în țară, în condițiile legii, de prestațiile acordate de sistemul asigurărilor sociale de sănătate, sistemul asigurărilor pentru șomaj sau de sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, dacă, în temeiul contractelor individuale de asigurare încheiate cu instituțiile competente din România plătesc contribuțiile corespunzătoare stabilite pe baza declarațiilor privind veniturile lunare realizate în străinătate sau în condițiile prevederilor acordurilor bilaterale în domeniul securității sociale încheiate de România cu alte state.”

15. După articolul 11 se introduc trei noi articole, articolele 11¹–11³, cu următorul cuprins:

„Art. 11¹. – În cazurile în care misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României sunt sesizate de către cetățenii români angajați în străinătate cu privire la încălcarea legislației aplicabile în materie de dreptul muncii și a clauzelor contractului individual de muncă, acestea transmit sesizările respective autorităților locale competente ale statului pe teritoriul căruia își desfășoară activitatea angajatorul.

Art. 11². – În cazul plasării în străinătate a unor cetățeni români fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 9 alin. (2) și art. 10, agenții de plasare sunt obligați să suporte costurile aferente repatrierii cetățenilor români în cauză, în baza documentelor justificative.

Art. 11³. – În cazul plasării în străinătate a unor cetățeni români care, după semnarea contractului de mediere, nu își respectă obligațiile ce decurg din acestea, lucrătorii sunt obligați să achite contravaloarea cheltuielilor efectuate de agentul de plasare, în baza documentelor justificative, fără ca această sumă să depășească 200 euro/lucrător.”

16. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. – Controlul îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 8 – 10¹ și al activității desfășurate de agenții de plasare a forței de muncă se realizează de inspectorii de muncă.”

17. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. – (1) Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează:

a) exercitarea de către agenții de plasare a forței de muncă a activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate, cu încălcarea prevederilor art. 6 și art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

b) exercitarea de către agenții de plasare a forței de muncă a activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate, cu încălcarea prevederilor art. 9, cu amendă de la 7.000 lei la 10.000 lei;

c) organizarea unei baze de date cu încălcarea prevederilor art. 8 alin. (3) de către agenții de plasare, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

d) încălcarea dispozițiilor art. 8², cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

e) încălcarea dispozițiilor art. 10, cu amendă de la 7.000 lei la 10.000 lei;

f) exercitarea activității de mediere în vederea angajării cetățenilor români în străinătate de către alte persoane juridice sau de către persoane fizice, în afara agenților de plasare, cu amendă de la 25.000 lei la 40.000 lei;

g) netransmiterea situației trimestriale, în condițiile prevăzute la art. 10¹ alin. (1), cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor prevăzute la alin. (1) se fac de către inspectorii de muncă.”

Art. II. – (1) Agenții de plasare a forței de muncă sau furnizorii de servicii prevăzuți la art. 1¹ alin. (3) din Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege, care, la data intrării în vigoare a acesteia, sunt înregistrați la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază își au sediul, au obligația de a se înregistra în termen de 60 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezentei legi, în condițiile stabilite potrivit acesteia.

(2) Inspekția Muncii verifică îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1).

Art. III. – În cuprinsul actelor normative în vigoare, sintagma „*agentul de ocupare a forței de muncă*” se înlocuiește cu sintagma „*agentul de plasare a forței de muncă*”, în sensul Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta lege.

Art. IV. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția art. 13, care se aplică de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzută la alin. (2).

(2) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în baza propunerilor Inspecției Muncii și ale Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, va supune Guvernului, spre aprobare, modificarea în mod corespunzător a Hotărârii Guvernului nr. 384/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, cu modificările și completările ulterioare.

Art. V. – Legea nr. 156/2000 privind protecția cetățenilor români care lucrează în străinătate, republicată, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

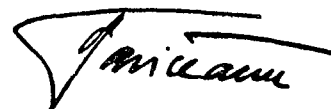
Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR



FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE
SENATULUI



CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 29 noiembrie 2017.
Nr. 232.